



**En klasse fra sidst i 1920'erne med
Oluf Skaalum og Helga Nordholt
på fløjene**

Ti Aar.

En lille Draabe i Tidens uendelige Hav. Og dog en Rigdom af uberegnelige og uudgrundelige Tildragelser, meget i et Menneskes Liv, men ringe i et Folks, et Lands og en Bys Historie.

Den, der kaster et Blik ti Aar tilbage, vil dog udbryde: Hvor er der dog sket meget, og hvad er der dog ikke forandret i den lille bitte del af Verden, som hedder Værløse Sogn, mest i Hareskov.

Man kom herud en raakold Efterårsaften. Den spanske Syge greb uhyggeligt om sig, og man syntes, at dens smittebærende Kim rigtig kunde gro i de Mosekonedampe, der gemte den Lavning, hvori Hareskov laa skjult. Men den følgende solfyldte Oktoberdag spredte Taagen og viste Landskabets Herlighed. Huse var der ikke mange af; de fyldte saa lidt, og Gaderne var ikke gode at befærde, særlig naar Mørket faldt paa. Der var ingen Lygter, ikke engang elektrisk Lys var naaet til denne Afkrog kun et par Mil fra Rigets Hovedstad. I Hjemmene glædede man sig over, at der eksisterede noget saa vidunderligt som osende Karbidlamper, der nok kunne sprede Mørket, men stadig truede med Eksplosi-

on. Petroleum kunde ikke opdrives, og havde man et Tællelys, maatte der holdes godt Hus med den lyskilde.

Det kneb ogsaa at faa noget at leve af. Foruden Bageri var her en eneste Forretning, men den maatte ikke levere, hvad man ønskede. Paa Sogne- raadskontoret i Lilleværlose rugede man omhyggeligt over de Mærker, der gav Adgang til Køb af Brød og Sukker; hver Maaned blev der fra hele Sognet valfartet til Kontoret for at hente de dyrebare Mærker.

Hvad var det saa for Mennesker, der boede i Hareskov? Det fik man ikke meget at vide om, for man saa overhovedet ingen paa Gaden. Byen sov Tornerosesøvn; ingen spadserende Mennesker, ingen legende Børn paa Gade og i Skov.

Vejen hertil – fraregnet Jernbanen – var kun kendt af faa. Skulde man have Flyttelæs fra Byen herud, maatte Vognmændene forhøre sig nærmere om, hvilke Veje der førte til Hareskov. Og Bakkerne ved Hjortespringvejen var alt andet end gunstige for de Heste, som skulde trække de tunge Læs; Biler var ikke til at opdrive.

Ikke engang en Telefoncentral var i Hareskov. Det var Centralen Bagsværd, der betjente de faa Abonnter, her var; men netop paa det Tidspunkt var det stærkt paa Tale at oprette den Central, som ogsaa kom.

Der var lige bygget Skole til de 35 Børn, som vandrede den lange Vej til Skolerne i Lilleværlose og Hjortespring. Nu har Skolen i Hareskov 92 Børn og er Sognets største Skole.

Kun den mindste Del af de nuværende Beboere i Hareskov har oplevet Tilstanden, som den var her for 10 Aar siden, og kan sammenligne med Forholdene som de nu er.

Der er sandelig sket mægtige Forandringer, en rivende udvikling vil mange sige og føje til, at det kun er Begyndelsen til alt det meget, som de næste 10 Aar vil bringe.

(Oluf Skaalum i Hareskov-Værløse Avis 15. november 1928.)